

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Georgii Calixti S. Theol. D. Et In Acad. Ivlia Primarii
Professoris Wiederlegung Der vnchristlichen vnd
vnbilligen Verleumbdungen/ damit Jhn D. Iacobus VVeller
ChurSächsischer Oberhoffprediger ...**

Calixt, Georg

Helmstedt

Milevitani Sive Potivs Africani Plenarii Concilii Contra Pelagivm Et
Celestivm Capivla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36653

MILEVITANI SIVE POTIVS AFRICANI
PLENARI CONGILII CONTRA
PELAGIVM ET CELESTIVM
CAPITVLA.

I. Placuit, ut quicumque dicit Adam primum hominem mortalem factum ita, ut sive peccaret sive non peccaret, moreretur in corpore, hoc est, de corpore exiret, non peccati merito, sed necessitate naturæ, anathema sit.

II. Item placuit, ut quicumque parvulos recentes ab uteris matrum baptizandos negat, aut dicit in remissionem quidem peccatorum eos baptizari, sed nihil ex Adam trahere originalis peccati, quod regenerationis lavacro expietur, unde fit consequens, ut in eis forma baptismatis, *in remissionem peccatorum*, non vera, sed falsa intelligatur, anathema sit. * Quoniam non aliter intelligendum est, quod ait Apostolus, *Per unum hominem peccatum intravit in mundum, & per peccatum mors, & ita in omnes homines pertransit, in quo omnes peccaverunt*, nisi quem admodum ecclesia catholica, ubique diffusa semper intellexit. Propter hanc enim regulam fidei, etiam parvuli, qui nihil peccatorum in semetipsis adhuc committere potuerunt, ideo in peccatorum remissionem veraciter baptizantur, ut in eis regeneratione mundetur, quod generatione traxerunt.

* Ad eundem ut puto modum formam baptismatis accipit Augustinus libro I de peccatorum meritis & remissione cap. XXXIV. *Falsa, inquit, vel fallax parvulis tradcretur baptismatis forma, in qua sonaret, quod utiq, agi videretur; & tamen nulla fieret remissio peccatorum. Item: Intuendo Scripturas, & auctoritatem eotius Ecclesie, & formam ipsius sacramenti, bene videntur in parvulis peccatorum fieri remissionem. Videntur formam baptismatis appellasse ea, quæ in administratione baptismi dicuntur & aguntur,*

tur, nempe exorcismos, renunciationes. Cæterum dixit sanctus Petrus Act. II, 38: *Pœnitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in nomine Iesu Christi in remissionem peccatorum.* Possit igitur etiam videri, quod hæc forma baptismatis significet præcipuum baptismi à Scripturis propositum & indicatum finem sive effectum.

III, Item placuit, ut quicumque dixerit gratiam Dei, quâ justificamur per Iesum Christum Dominum nostrum, ad solam remissionem peccatorum valere, quæ jam commissa sunt, non etiam ad adiutorium, ut non committantur, anathema sit.

IV, Item, quisquis dixerit, eandem gratiam Dei, per Iesum Christum Dominum nostrum, propter hoc tantum nos adjuvare ad non peccandum, quia per ipsam nobis revelatur & aperitur intelligentia mandatorum, ut sciamus quid appetere, quid vitare debeamus, non autem per illam nobis præstari, ut quod faciendum cognoverimus, etiam facere diligamus atque valeamus, anathema sit. Quum enim dicat Apostolus, *Scientia inflat, caritas verò ædificat*; valde impium est, ut credamus ad eam, quæ inflat, nos habere gratiam Christi, ad eam quæ ædificat, non habere: quum sit utrumque donum Dei, & scire, quid facere debeamus, & diligere, ut faciamus, ut ædificante caritate scientia non possit inflare. Sicut autem de Deo scriptum est, *Qui docet hominem scientiam*; ita etiam scriptum est, *Caritas ex Deo est*.

V, Item placuit, ut quicumque dixerit, ideo nobis gratiam justificationis dari, ut quod facere per liberum jubemur arbitrium, facilius possimus implere per gratiam, tamquam etiam si gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possimus etiam sine illâ implere divina mandata, anathema sit. De fructibus enim mandatorum

rum Dominus loquebatur, ubi non ait, *Sine me difficilius* Ioh. 15. 7. *potestis facere; sed ait, Sine me nihil potestis facere.*

VI. Item placuit, quod ait sanctus Iohannes Apostolus, *Si dixerimus, quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus, & veritas in nobis non est;* quisquis sic accipiendum putaverit, ut dicat, propter humilitatem oportere dici, nos habere peccatum, non quia verè ita est, anathema sit. Sequitur enim Apostolus, & adjungit: *Si autem confessi fuerimus peccata nostra, fidelis est & iustus, qui remittat nobis peccata, & mundet nos ab omni iniquitate.* Vbi satis apparet, hoc non tantum humiliter, sed etiam veraciter dici. Poterat enim Apostolus dicere, *Si dixerimus, quia non habemus peccatum, nos ipsos extollimus, & humilitas in nobis non est;* sed quum ait, *Nos ipsos decipimus, & veritas in nobis non est,* satis ostendit, eum qui se dixerit non habere peccatum, non verum loqui, sed falsum.

VII. Item placuit, ut quicumque dixerit, in oratione Dominicâ ideo dicere sanctos, *Dimitte nobis debita nostra,* ut non pro seipsis hoc dicant, quia non est eis jam necessaria ista petitio, sed pro aliis; qui sunt in suo populo peccatores; & ideo non dicere unumquemque sanctorum, *Dimitte mihi debita mea,* sed, *Dimitte nobis debita nostra,* ut hoc pro aliis potius, quam pro se iustus petere intelligatur, anathema sit. Sanctus enim & iustus erat Apostolus Iacobus, quum dicebat: *In multis enim offendimus omnes.* Nam quare additum est, *omnes,* nisi ut ista sententia conveniret & psalmo, ubi legitur, *Non intres in iudicium cum servo tuo, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens?* Et in oratione sapientissimi Salomonis: *Non est homo qui non peccet.* Et in libro Iob: *In manu omnis hominis signat, ut sciat omnis hominis infirmitatem.*

tatem

ratem suam. Vnde etiam Daniel sanctus & justus, quum
Dan. 9. 5. in oratione pluraliter diceret, *Peccavimus, iniquitatem
fecimus, & cætera,* quæ ibi veraciter & humiliter confi-
retur, ne putaretur, quemadmodum quidam sentiunt,
hæc non de suis, sed de populi sui potius dixisse pecca-
tis, postea dixit: *Quum orarem, & confiterer peccata mea, &
peccata populi mei Domino Deo nostro;* noluit dicere, *peccata
nostra,* sed & populi sui dixit, & sua: quia futuros istos,
qui tam malè intelligerent, tamquam propheta præ-
vidit.

II X. Item placuit, ut quicumque verba ipsa Domi-
nicæ orationis, ubi dicimus, *Dimitte nobis debita nostra,*
ita voluntà sanctis dici, ut humiliter, non veraciter, hoc
dicatur, anathema sit. Quis enim ferat orantem, & non
hominibus, sed ipsi Domino mentientem, qui labiis si-
bi dicit dimitti velle, & corde dicit, quæ sibi dimittan-
tur, se debita non habere? Hucusque de fide contra Pe-
lagianos.

ARAVSICANI SECVNDI CONCILII CONTRA SEMIPELAGIANOS ET MASSILIENSES CA- PITVLA.

I. Si quis per offensam prævaricationis Adæ non
totum (id est, secundum corpus & animam) in deterius
dicit hominem commutatum, sed animæ libertate il-
læsâ durante, corpus tantummodo corruptioni credit
obnoxium, Pelagii errore deceptus adversatur Scri-
pturæ dicenti: *Anima quæ peccaverit, ipsa morietur.* Et,
Ezech. 18. 20. *Nescitis, quoniam cui exhibetis vos servos ad obediendum, ser-
vi estis eius, cui obeditis?* Et, *A quo quis superatur, ei & ser-
vus addicitur.*

II. Si